

Nacionální mýty o mnichovských událostech

Tomáš Krystlík

Svorný výklad historiků

Nekomunističtí i komunističtí historici si vzácně notují v otázce výkladu mnichovských událostí. Komunisté použili mýtus zrady Západu pro podporu tvrzení, že ČSR se musí napříště ve své politice orientovat na Východ. Zhroucení československého státu v roce 1938 interpretovali jako zradu české buržoazie na pozadí touhy lidu, který chtěl bojovat – samozřejmě, jak jinak, pod vedením KSČ. Nekomunističtí historici se se svými výklady mnichovských událostí oněm komunistickým nebezpečně přibližují: Západ sice zradil, nedocenil však naši obranyschopnost. Místo buržoazie je zrádcem Beneš - „vždyť nás zradil i v roce 1948!“, zní oblíbené tvrzení nekomunistických historiků. Lid byl stejně dychtivý boje jako u komunistických vykladačů dějin, kromě zbabělce Beneše ovšem - oklamáný zlým prezidentem, kterého se mu nepodařilo včas svrhnout.

Oba tábory dezinpretátorů historie se ohánějí nedobytností pohraničních pevností. Betonová opevnění se jako rekvizita číslo jedna vyskytují snad v každém filmovém a televizním zpracování mnichovských událostí. Málokdo ovšem ví, k čemu doopravdy měly ze strategického hlediska sloužit, jaké byly plány armády pro obranu státu.

České lajdáctví - počátek konce

Začalo to typicky českým lajdáctvím. V říjnu 1933 Německo demonstrativně opouští odzbrojovací konferenci a Společnost národů, oficiálně proklamuje své požadavky na území na Východě a - Československo nereaguje. V březnu 1935 zavádí Německo dvouletou povinnou vojenskou službu, v březnu 1936 obsazuje Porýní. Teprve 30. dubna 1936 se Československo probouzí z jakéhosi letargického spánku, schvaluje se zákon na obranu státu a o měsíc později zákon o půjčce na obranu. Koncem léta 1936 se začíná s výstavbou pohraničních pevností. „Ztracený čas se nedal ničím nahradit“, napsal později hlavní velitel československých branných sil, generál Krejčí, „rozhodující většina našeho národa byla ukolébána snivou pohádkou o věčném míru ... státotvornost nebyla na žádoucí výši“. To tedy opravdu nebyla! V ČSR trvaly rozepře o zavedení povinné vojenské služby dva roky až do roku 1937 (sic), kdy se jí podařilo zavést teprve poté, co náčelník hlavního štábu čs. armády pohrozil svou demisí.

Z hospodářské krize 30. let si Francie pomohla stavbou opevnění a stavbou moderního loďstva, Německo zbrojením a stavbou strategických dálnic, Itálie výstavbou měst. V ČSR trvala statisícová nezaměstnanost spojená s extrémní chudobou na rozdíl od těchto států až hluboko do druhé poloviny let třicátých. Přitom měli všichni, dívající se na petřínskou Hladovou zeď, před sebou fyzicky přítomný příklad Karla IV., který jako první v Čechách řešil problém nezaměstnanosti veřejnou stavbou obranného charakteru.

Československý pevnostní systém byl v kritické chvíli roku 1938 nedokončen a z velké části nevyzbrojen. Mnohým pevnostem chyběla děla - první etapa výstavby měla skončit na přelomu let 1941 a 1942. Byl doslova sotva v počátcích a lehce obejitelný.

V rozhodující chvíli vystoupilo nepřátelsky i Polsko a Maďarsko, na jejichž hranicích nebyla žádná opevnění. Generál Krejčí k dotazu vlády zaobaleně, ale zcela rezolutně prohlásil, že nepodaří-li se diplomaticky neutralizovat alespoň Polsko, „nelze počítat ani s relativním úspěchem obrany.“ Zcela jasně a zřetelně bylo vysloveno, že Československo je za těchto podmínek vojensky naprosto neuhájitelné.

Možné strategie obrany, plán výstavby opevnění a mýtus neprolomitelnosti opevnění

Československý stát se dal bránit v podstatě dvěma způsoby. Kruhovou obranou české kotliny za cenu ztráty Podkarpatské Rusi, Slovenska a Moravy - v historických dokumentech není o tom ani slovo. Druhý způsob, historicky doložený plán obrany, předpokládal ústup čs. armády před tlakem nepřítele na Slovensko a Podkarpatskou Rus, kde měla vytrvat na poslední linii obrany do doby, kdy do války proti Německu vstoupí jiné státy a tím zvrátí pro nás nepříznivý poměr sil. Československé vojsko by pak přešlo do protiofenzívy. Němci o tomto záměru dobře věděli a proto si stanovili za svůj hlavní úkol nedovolit čs. vojsku uniknout na Slovensko a vynutit si rozhodnou bitvu v prostoru Čech a Moravy.

Jasně to popsal v roce 1939 plukovník Emanuel Moravec, někdejší Benešův intimus a tlumočnický jeho názorů ve věcech vojenských: „Náš opevňovací systém měl tři úkoly. Opevnění na hranici Čech s Německem mělo krýt mobilizaci a umožnit obranu po několik dní. Opevnění na moravsko-německé hranici mělo krýt náš spořádaný ústup z Čech na Moravu a odtud na Slovensko. Moravská opevnění těžkého typu měla umožnit obranu po několik týdnů. Očekávali jsme nástup ruských sil a výsledek bitvy na Rýně ke konci prvního nebo na začátku druhého měsíce války.“

Koncepce opevňovacích prací z listopadu 1937 se s touto základní tezí obrany státu shoduje. V první etapě měla být vybudována linie lehkých opevnění na hranicích s Německem a několik těžkých pevností mezi Odrou a prameny Labe s termínem dokončení 1941-1942. V druhé etapě, mezi lety 1941-1945, měly být postaveny další těžké pevnosti a opevněna také hranice s Polskem a Maďarskem. Třetí etapa měla začít v roce 1946 a předpokládala výstavbu těžkých opevnění na rakouské hranici a druhé obranné linie na severu.

Plán výstavby opevnění naprosto potvrzuje koncepci ústupu armády na Slovensko s pozdější protiofenzívou, neboť na hranici s Bavorskem a Saskem se stavěla pouze lehká opevnění pro zdržení útočníka na nezbytně nutnou dobu k mobilizaci a evakuaci Čech, kdežto ve Slezsku se v obtížně prostupném terénu budovaly pevnosti nejtěžšího typu, aby nepřítel nemohl ze Slezska vpadnout ustupující armádě do boku. Stav opevnění severní hranice měl daleko do uzavřenosti systému - prolomení by bývalo bylo velice snadné. Nejtěžší pevnosti v Orlických horách měly být vybaveny děly až v roce 1939, tedy ex post.

Jak to bylo s údajnou, všemi vychvalovanou nedobytností československých opevnění, ukazuje praxe z roku 1945. Jeremenko si zvolil, pánbůh ví z jakých důvodů, když mezi polským územím, kde se nalézal, a Ostravou, kterou měl dobýt, se žádné pevnosti nenalézaly, obchvat přes nejdokonaleji vybudovanou linii československého opevnění z roku 1938, tehdy již plně vyzbrojenou Němci. Zdrželo ho to necelé dva týdny. Koněvovi a Pattonovi nestála československá opevnění vůbec za pozornost. Jakýkoli systém opevnění, i tzv. údajně „nedobytný“, ztrácí absolutně svůj význam, jakmile je na jednom jediném místě prolomen, nebo lze-li jej obejít. Se zábořím Rakouska se vůbec nepočítalo - u řeky Moravy, jejíž překonání nepředstavovalo větší vojenský problém a kudy vedl směr předpokládaného útoku, nestálo v kritické době ani jedno jediné opevnění. Republice vážně hrozilo, že bude moravskou kotlinou přetata vedví.

Zde malé odbočení. Existují dokumenty, že jak Tomáš Masaryk, tak Beneš, jako ministr zahraničí, se již ve dvacátých letech minulého století obávali pohlcení hospodářsky slabého Rakouska Německem a ČSR proto Rakousko ekonomicky vehementně podporovala. Proč tuto hrozbu nevzali vojáci v třicátých letech na vědomí, není známo. Pravděpodobně z hlouposti.

Tak se stalo, že československé armádě scházela v koncepci obrany státu představa, jak naložit s realitou obsazení Rakouska Německem. Délka obranné linie proti Německu po anšlusu, přesahovala lidské a hmotné zdroje československého státu - prostě nebylo dost vojáků na pouhé její obsazení! Zkrátit se nedala a pevnosti přenášet nelze. Směšně v této souvislosti působí nacionální nadýmání se historika Ivana Pfaffa v článku Die strategische Lage

der Tschechoslowakei am 30.9.1938 (Strategické postavení Československa 30.9.1938) v Die Zeit (16.09.1988), který v článku na připojené mapce prezentuje hypotetické drtivé údery čs. vojsk proti Drážďanům, Linci a Vídní, kde v kotli obklíčení se zmítá nejedna z nastupujících německých divizí.

Trestuhodná strategická chyba

Všem českým pochybením není zdaleka konec. Československá republika také trestuhodně zanedbala i výstavbu dopravních spojů potřebných pro rychlý a spořádaný ústup armády na Slovensko. Železnice v oblasti kolem Bohumína, hlavní to dopravní spoj se Slovenskem, byla v dosahu útoku wehrmachtu ze Slezska a vedla v bezprostřední blízkosti hranice s nepřátelsky vystupujícím Polskem. S vybudováním ze strategického hlediska dobře chráněné, přímé a rychlé trati středem republiky přes Českomoravskou vysočinu, která by měla rozhodující význam pro úspěch ústupové akce z Čech na východ, čeští vojenští stratégové vůbec nepočítali. Železniční spojení s nejzazším východním koncem republiky vedlo zase poblíž hranice mezi Slovenskem a Podkarpatskou Rusí necelé dva kilometry od tehdy nepřítel Československu nakloněného Maďarska. Již tato fakta ukazují iluzornost zamýšleného čs. ozbrojeného odporu.

Navíc českoslovenští armádní hlupáci vůbec nepamatovali na přípravy ke zničení železničních tratí v potřebné chvíli! Ani jeden most, ani jeden tunel nebyl koncem září 1938 podminován, ba ani nebyly k tomu učiněny přípravy! O prostupnosti stávajících ústupových cest svědčí slova generála Krejčího, když po mnichovské dohodě zdůvodňoval prodej česko-slovenského těžkého dělostřelectva wehrmachtu: „...stav mostů a komunikací vedoucích na Slovensko nezaručoval možnost evakuace těžkého dělostřelectva bez nehod..., zatarasené komunikace tak těžkými a objemnými tělesy by mohly katastrofálně narušit průběh evakuace...“ Místo na výstavbu nesmyslné „čínské zdi“ pohraničních pevností měly být peníze na obranu republiky použity k vybudování ústupových cest na Slovensko! Ještě stále jste, vážení čtenáři, přesvědčení, že jsme měli bojovat? Nebojte se, nejsme ještě na konci, i další fakta budou vyvolávat nevolnost!

Další řada pochybení

Významný důkaz československé vojenské hlouposti poskytuje takřka en passant generál Husárek v rozhovoru s sovětským vyslancem Alexandrovským ke konci září 1938 při vyslancově úvaze, že by SSSR poskytl Československu moderní letadla, svou námitkou: „Nemáme pro ně letiště, ani dost benzínu“. Dne 30. září na zasedání vlády, která právě obdržela text mnichovské dohody, prohlašuje obdobně ministr Karvaš: „Názory o sovětské pomoci jsou úžasně přehnané. Mohli by nám poslat snad letadla, například dva tisíce, ale my pro ně nemáme zásob benzínu. Je otázka, půjde-li pozemní ruské vojsko ... a kdyby šlo, mohla by Anglie jít proti nám z obavy před bolševismem“. Z toho plyne naprosto jednoznačně: Když nebyly připraveny zásoby benzínu, tak se s válkou nepočítalo. Nebo jinými slovy: pokud Československo bylo vůbec odhodláno se bránit, měl Beneš v té kritické době sedět v uniformě vrchního velitele ve stanovišti armádního velení u Vyškova a ne v Praze na Hradčanech!

Co do materiálního vybavení, měli Němci 3 200 středních a lehkých tanků, Československo jen 418 lehkých. Potřeba automobilů při mobilizaci čs. armády, včetně aut zabavených, byla satureována mezi 50 až 70%. Auta byla ale ve velmi špatném technickém stavu, navíc neměl s nimi kdo jezdit, neb se nedostávalo řidičů, protože k plnění těchto „podřadných“ úkolů byli určeni vojáci německé národnosti. Přibližně 4 000 německých letadel stálo proti 1 300 československým, z nichž jen několik málo desítek strojů, koupených narychlo v SSSR, bylo schopno čelit německým. Leteckých bomb mělo Německo 5 000 a ČSR jen 200 tun. Československé armádě se v kritickém okamžiku zoufale nedostávalo protiletadlových děl – ta předtím české zbrojovky s povolením vlády vyvezly do ciziny, samozřejmě také do Německa.

Kde zůstal, všemi vychvalovaný, český zdravý rozum? Zřejmě další národní mýtus. Nesmírně podivuhodným faktem je, že Hitler československou mobilizaci ničím nerušil, což protivník nikdy neopomene udělat – ušetří si tím vlastní vojenské síly v pozdějším ozbrojeném střetu. Buď si byl jistý, že se jedná o hru, o pompézní armádní cvičení, nebo že mu nemůže strategická výhoda, kterou zdarma ČSR poskytl, způsobit vážnější potíže.

Stanoviště hlavního velitele československých branných sil bylo v Račicích u Vyškova, ležících pouhých 70 kilometrů od hranice, v místě extrémně ohroženém útokem od jihu, z Východní Marky, bývalého Rakouska. Bylo chráněno jen třemi protiletectkými bateriemi (podle některých svědectví jen jednou jedinou), protiletectký kryt pro armádní velení byl pouhý rozměrnější sklep, který by náletu jen stěží odolal. A Němci měli výsadkářské vojsko, takže osud armádního velení byl by býval v několika hodinách po začátku války asi zpečetěn. Při mobilizaci zvolil hlavní velitel čs. armády z několika připravených variant předpokládaného vojenského střetu variantu s maximem vojáků na západní hranici, tedy odpovídající omezenému pohraničnímu střetnutí, ne však válce s ústupem jádra ozbrojených sil na východ země, což je v souladu s hypotézou, že mobilizace byla pouze zastrašujícím armádním cvičením.

Falšování souslednosti událostí českými historiky

V historických publikacích se většinou dočteme, že britský a francouzský vyslanec předložili Benešovi 21. září 1938 ve dvě hodiny ráno ultimatum svých vlád požadující vydání okresů s více než 50 % obyvatel německého jazyka Německu a že Hodžova vláda je tentýž den ráno tyto přijala, což vzbudilo odpor obyvatelstva, který 22. září vyvrcholil generální stávkou, kterouž byla vláda přinucena k demisi. Podle vůle lidu byl jmenován novým premiérem generál Syrový jako symbol vůle národa k boji a jeho vláda pak 23.9. vyhlásila všeobecnou mobilizaci.

Zhruba to souhlasí, zfalšována je ale příčinná souvislost. Z protokolu zasedání Hodžovy vlády v 9 hodin ráno 21. září, kde se jednalo o francouzsko-britském ultimátu, plyne, že se vláda na svou demisi již předem připravila, tedy nedemitovala pod tlakem „rozhořčeného lidu“. Byla si vědoma faktu, že přijetím francouzsko-britských návrhů (de facto ultimáta, ale formálně šlo o návrh, protože vláda prohlásila: „Pod tlakem okolností a pod nejtěžším nátlakem francouzské a britské vlády přijímá vláda Československé republiky s rozhořčením francouzsko-britské návrhy...“) bez schválení obou komor parlamentu činí neústavní krok, po němž se podává demise.

Na podnět samotného prezidenta Beneše bylo rozhodnuto o tzv. „kontinuitě“ vlády odstupující a nové v čele se Syrovým, což znamenalo, že všichni ministři vlády odstoupivší se účastnili zasedání nové úřednické vlády, jejíž členy nota bene navrhli sami. Prý nelze svolat parlament, zněla výmluva. Když bylo možné bez větších problémů mobilizovat vojáky v záloze a dopravit je do předem určených vojenských útvarů, tak šlo snad také svolat parlament. Evidentně se jedná o lež.

Syrový se tedy nestal premiérem jako „miláček davů“, nýbrž z vůle československých politiků zcela pohrdajících zásadami demokracie. Za parlament začala rozhodovat tzv. „Dvacítka“ delegátů vládních stran bez jakéhokoli ústavního oprávnění. Že přitom existovaly stále orgány obou parlamentních komor, nevzal nikdo z politiků na vědomí, nikdo se s nimi, jako s ústavními činiteli, neobtěžoval rozhodnutí vlády alespoň konzultovat. Nikomu z politiků – až na jednoho - nevadilo, že přijetí ultimáta pouze vládou a prezidentem je protiústavní. Jen ministr Dr. Petr Zenkl se vzepřel a popřel ústavní oprávnění vlády ke kapitulaci. Kategoricky žádal svolat parlament, když neuspěl, přestal se zasedání vlády účastnit a podal demisi.

Členové vlády podle vlastních slov „vyvíjeli ohromné úsilí, aby snad někdo neopustil solidaritu a nesnažil se stavěti v této době proti ostatní vládě“. „Bývalý“ ministr Bechyně se nechal slyšet, že „nelze připustiti agitační řeči parlamentu“ a proto je proti jeho svolání. Předseda sociální demokracie Hampl souhlasil „s umírněným informováním veřejnosti“, ale bylo „nutno

naprosto usměrnit tisk a jiné projevy". Taková byla ona všemi vychvalovaná demokracie první republiky. Proti kapitulaci a neústavnímu postupu protestovala Národní demokracie (a KSČ), obzvláště poslanci Ladislav Rašín a Schwarz. Rašín zahynul za války v koncentračním táboře, Schwarz byl pak po celou dobu v londýnském exilu v opozici proti státnímu řízení vytvořenému Benešem. V druhé polovině roku 1945 se vrátil domů do republiky, kde ještě tentýž rok záhadně zahynul v československém vězení, do kterého se ještě záhadně dostal.

Kapitulace vlády před podepsáním mnichovské dohody

Chamberlain odcestoval hned 22. září k Hitlerovi do Bad Godesbergu v představě, že krize je zažehnána, a že bude s Hitlerem jednat už jen o modalitách předání území. Hitler ho ale hned šokoval prohlášením, že plán už nemůže přijmout, protože aktuální situace v Sudetech je neúnosná, a že je nezbytné respektovat také polské a maďarské územní požadavky.

V podstatě byl Hitler tímto „mírovým“ řešením nemile překvapen. Byl už zcela zaměřen na připravované válečné rozdrčení celého Československa. Byl dobře informován o celé strategické situaci. Chamberlainovi bylo předáno godesberské memorandum požadující vydání území v nejkratších lhůtách s dalšími požadavky vůči československé straně. Československá vláda odmítla jít za přijaté ultimatum z 21. září a 23. září vyhlásila mobilizaci. Hitlerovi vysvětlila opět naděje na zamýšlený vojenský zásah. Zabránilo tomu však intenzivní diplomatické úsilí Francie a Velké Británie, včetně získání Mussoliniho pro jednání a Rooseveltův vzkaz, že USA budou v případě vojenského útoku proti Československu Velkou Británií a Francií podporovat.

Mussolini navrhl na Rooseveltův popud další jednání o sporné záležitosti, z něhož se vyvinula mnichovská konference čtyř mocností. Hitler k ní přistupoval nerad, její úspěch by pro něho znamenal zřeknutí se rychlého vojenského vítězství nad Československem a omezení zisku jen na Sudety. Ještě během konference doufal, že ztroskotá, a že tak bude moci začít s válečnou akcí proti Československu, která byla koncipována jako izolovaná akce, nikoli jako počátek evropské války. Západním spojencům šlo při konferenci o to, aby odvrátili Hitlera od vojenské invaze do Československa, o odstoupení Sudet se nejednalo - to už bylo před konferencí vyřízenou záležitostí, vyjma přesných časových termínů.

Mnichovská dohoda je založena na faktu odstoupení pohraničních území přijatého československou vládou již 21. září a určuje data, do kdy se mají území předat. V dodatku je zakotvena mezinárodní garance nových hranic Československa, v druhém dodatku se konstatuje, že plánované pokračování konference není nutné, protože Polsko požadovaná území obsadilo ihned a maďarské požadavky měly být regulovány později soudem, což se stalo vídeňskou arbitráží 2. listopadu 1938.

Propagandistická vyprávění o tom, že v Mnichově se rozhodlo o odstoupení Sudet, je umělý mýtus odvádějící pozornost od skutečnosti, že o tom rozhodla, sice pod spojeneckým nátlakem, sama československá vláda již 21. září. Obdobně je tomu s mýtem, že rozhodovali „o nás bez nás“. Nerozhodovali, pouze odvrátili bezprostřední vojenské rozdrčení celého Československa, když pohraniční území byla tak jako tak - již vysloveným souhlasem československé vlády - ztracena.

Činnost Syrového vlády

Nová vláda Syrového měla jedinou starost: jak podvést vojáky v poli, aby jim pod nosem vydali nepříteli co nejdříve hlavně chebský a ašský okres, které československé pořádkové jednotky po henleinovském povstání nebyly již s to opanovat. Srovový se na zasedání vlády ve svém projevu obával, „aby se o menších změnách v předpolí pevností vojsko v pevnostech nedozvědělo“. Nová vláda neodvolala kapitulaci vlády předchozí, tj. zásadní souhlas s

odstoupením území s více než 50 % německých obyvatel, navzdory tomu, že jí vláda předchází svou demisí pro to vytvořila prostor. Parlament nesvolala a začala se dohadovat v jakých obvodech se má zjišťovat procento německého obyvatelstva, kdy se mají území s většinou německého obyvatelstva vydat Německu a v jakém pořadí a co by se možná dalo ještě zachránit. Podotýkám, že to vše se odehrávalo ještě před mnichovskou konferencí. Podpis mnichovské dohody byl pro vládu šokem, protože se s ní nikdo nebavil a nezachránila nic. Pošlapala jen všechna myslitelná demokratická pravidla a zorganizovala velkolepé operetní vojenské cvičení, dodnes nazývané všeobecnou mobilizací československých branných sil.

Přijetím podmínek mnichovské dohody se ČSR zavázala zrušit své vojenské smlouvy a předat wehrmachtu své pohraniční pevnosti, nikoli však armádní výzbroj a výstroj. Hitlerovi padla do rukou pouze pevně namontovaná pevnostní děla a kulometry - pokud je ovšem ČSR stačila do pevností nainstalovat. Německo získalo i několik muničních továren zcela nesmyslně postavených v pohraničí, což je další příklad české hlouposti.

Selhání armády

O další se postarali vojáci, kteří za mnichovských událostí tvrdili, že chtěli bojovat. Ještě před okupací Čech a Moravy stačili odprodat Německu se souhlasem československé vlády své vojenské „přebytky“, zejména těžké dělostřelectvo (sic). Počátkem března 1939 upozornil francouzský styčný důstojník československou zpravodajskou službu, že v nejbližší době dojde k německé invazi. Dne 8. března si to českoslovenští vojenští zpravodajci ověřili z vlastních zdrojů a 11. března ráno již znali přesný datum i celkové řešení - Protektorat Böhmen und Mähren a Republika slovenská. Téhož dne odpoledne informovali o všem vládu. Během zbývajících dní se nikdo nepokusil o zničení vojenského materiálu a výzbroje, vše bez jediné výjimky padlo do rukou Němců. Nikdo z důstojníků se nevezpřel, aby byl na nejnižším velitelském stupni armády nařídil zničení vojenské výzbroje; nenapadlo to ani řadové vojáky, před několika měsíci údajně tak chtivé boje. Taková byla naše chrabrá armáda a její velení, stateční to českoslovenští občané v uniformách. Připomeňme vichystické loďstvo, které se samo potopilo, aby nepadlo do Hitlerových rukou. Když československý štábní kapitán Otto Wagner předložil za války čs. vojenské prokuratuře ve Velké Británii podnět ke zkoumání trestní odpovědnosti vysokých československých vojenských důstojníků za zhanobení cti čs. vojska tím, že se nepokusili v březnu 1939 zničit jeho výzbroj a výstroj, byl zřejmě na pokyn Beneše, nebo alespoň s jeho vědomím, spolu s dalšími 28 dalšími umlčen, vyloučen z čs. zahraniční armády a zbytek války musel dobojovat po boku Svobodných Francouzů.

Nacionalistické bludy

Mnichovskými událostmi jsme mnoho získali. Dostali jsme se do pozice těch, kdo byli Hitlerovi zdánlivě prvním nepřitelem. Předvedli jsme světu, jak jsme „chtěli bojovat“, ale „vzdali“ jsme to s ohledem na druhé. Náležitě jsme zdůraznili, že náš ohled na mezinárodní společenství, podobně jako jedinečná naše záliba v mírumilovnosti, demokracii a humanismu nás přinutily vzdát se po úporném rozhodování a neméně úporném slzení. Tento mýtus se stal již během druhé světové války *raison d'être* (oprávnění existence) československého státu, zakládající mravní nárok na obnovení předmnichovských hranic a vyhnání sudetských Němců. Nacionalistické mýty ovládly pole a - ovládají dodnes. O pravdě se mlčí a až na zanedbatelné výjimky zamlčují nehodící se dějinná fakta i čeští historici.

Naprostá většina Čechů se identifikovala a dodnes identifikuje s postojem „chtěli jsme bojovat a oni nám to nedovolili“. Tento slogan nám přece poskytuje skvělé alibi pro totální selhání československé státnosti! V roce 1938 se nám vymstil - kromě vlastní zbednělosti popsané výše - i náš vypjatě nacionalistický postoj při formování a vedení vlastního národního státu, který byl - přes všechna různá prohlášení - státem pouze pro Čechy, kde menšiny byly jen

trpěny, a také skutečnost, Československo bylo také vytvořeno jako „spojenecký četník“ hlídající Německo z druhé strany.

Literatura:

Beran, Ladislav Josef: K demytizaci mnichovských událostí, Polygon 1/2002, Curych, Ottawa únor 2002

Klímeček, Antonín: Boj o Hrad. Vnitropolitický vývoj Československa 1918 - 1936 na půdorysu zápasu o prezidentské nástupnictví, díl I. a II., Panevropa, Praha 1996 a 1998

Tesař, Jan: Mnichovský komplex. Jeho příčiny a důsledky, Prostor, Praha 2000

Článek vyšel na cs-magazínu 09/2003, www.cs-magazin.com

Na www.go-east-mission.net vychází se svolením.

Článek v rozšířené verzi publikoval T.Krystlík v 1. dílu své knihy Zamčené dějiny (2008). Recenze této knihy od P. Janýra: [1.díl](#), [2.díl](#).